

Küçük Zebranın Sırrı

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Zebranın Sırrı

Aysel Banu YAVUZAL

Geniř yeřil ayırda, yumuřak siyah beyaz izgili tyleri olan kk bir zebra yařıyordu. Yuvarlak tyl kulakları her sese dnyor, byk koyu kahverengi gzleri hep biraz utanga bakıyordu. Boğazına baėlanmıř kk, gk mavisi bir atkı takıyordu. oėu gn uzun otların yanında sessizce durup diėer hayvanların oynamasını izlerdi.

Sıcak bir sabah, altın ışığın içinden uzun boylu bir kuş çıktı. Uçları altın rengi tüyleri, uzun pembemsi bir boynu ve bal gibi parlayan kocaman, sıcak kehribar gözleri vardı. Boynunda, parlayan minik bir çiçek tılsımı olan ince, örgülü bir ot kolye asılıydı. Küçük zebra ona bakakaldı. Bu kadar uzun ve bu kadar iyi kalpli birini hiç görmemişti.

Devekuşu uzun boynunu yere doğru eğdi. "Merhaba, küçüğüm," dedi yumuşacık bir sesle. "Bu çayırda yeniyim. Benimle yürür müsün?" Zebranın minik toynakları tozun içinde kıpırdandı. Utandı ama kehribar gözler çok sıcaktı. "Ben Zara," diye fısıldadı, devekuşu gülümsedi. "Öyleyse yürüyelim, Zara."

Dalgalanan otların arasında yan yana yürüdüler; uzun boylu kuş ve küçük çizgili zebra. Zara yeni arkadaşına yakınlarda yaşayan tavşanları, ceylan yavrusunu ve galagoyu anlattı. Devekuşu dinledi ve başını salladı. "Ne kadar dost canlısı bir yer," dedi. "Ama merak ediyorum, burada kimsenin bilmediği bir şey var mı?" Zara büyük kahverengi gözlerini kırıştırdı.

Devekuşu pırıltılı kanat uçlarını kaldırdı. "Otların içindeki sırları hissedebiliyorum," dedi. "Buralarda bir yerde rüzgâr çiçek kokuyor." Zara'nın tüylü kulakları dikildi. Uzun otların arasından geçen bir yol biliyordu, daha önce gitmeye cesaret edemediği bir yol. "Bir yer var," diye fısıldadı. "Bir kez buldum ama kaçtım. Çok büyük ve çok parlaştı."

"Göster bana," dedi devekuşu nazıkçe. Böylece Zara önden gitti; minik toynakları tıtır tıtır ses çıkarıyor, gök mavisi atkısı arkasında dalgalanıyordu. Otlar giderek uzadı, yüzlerine değecek kadar yükseldi. Devekuşunun uzun bacakları devrilmiş dalların üzerinden geçti. "Tam buradayım," dedi. "Birlikte cesuruz." Zara derin bir nefes aldı ve yürümeye devam etti.

Sonra otlar bir perde gibi açıldı. Önlerinde gizli bir bahçe uzanıyordu; sallanan uzun otlar ve pembe, sarı, mavi parlak çiçeklerle doluydu. Minik kelebekler taç yapraklarında dans ediyor, yumuşak güneş ışığı altın lekeler halinde düşüyordu. Zara soluğunu tuttu. "Sır bu," diye fısıldadı. "Buranın varlığını kimse bilmiyor." Devekuşunun çiçek tılsımı her zamankinden daha parlak ışıldadı.

Bütün öğleden sonra gizli bahçeyi keşfettiler. Devekuşu tatlı tohumlar atıştırırken Zara her çiçeğin arkasından baktı. "Çok güzel," dedi devekuşu. "Ama bu kadar güzel bir sır paylaşılmalı." Zara'nın kulakları düştü. "Ya diğerleri sevmezse?" diye sordu. "Ya sakladığım için bana gülerlerse?" Sesi çok küçüktü.

Devekuşu otların içine çöktü. "Korkmak sorun değil," dedi yumuşacık bir sesle. "Ama harika bir şeyi saklamak ağır gelebilir, kocaman bir taş taşımak gibi." Zara çiçeklere baktı ve arkadaşlarını düşündü. Onların bu yeri görmesini istiyordu. Mutlu yüzlerini görmek istiyordu. Yine de minik toynakları yere yapışmış gibiydi ve kalbi güm güm atıyordu.

Günler geçti ve Zara bahçeyi kendine sakladı. Tavşan her sabah nereye gittiğini sorduğunda yalnızca omuz silkti. Ceylan yavrusu onu oynamaya çağırdığında meşgul olduğunu söyledi. Sırrı omuzlarında ağır bir taş gibi oturuyordu. Devekuşu yanında yürüdü ve sabırla bekledi. "Hazır olduğunda," dedi, "buradayım."

Bir akşam Zara uzun otların yanında oturup iç çekti. "Onlara söylemek istiyorum," dedi. "Ama sözlerim boğazımda düğümleniyor." Devekuşu sıcak kanadını ona doladı. "Cesaret yüksek sesle olmaz," dedi. "Cesaret, bacakların titrese bile atılan küçük bir adımdır. Bir cümle söyle. Ben yanında duracağım." Zara yavaşça başını salladı. Kalbi hâlâ güm güm atıyordu ama içinde minik bir kıvılcım yanmıştı.

Ertesi sabah Zara hayvanları bir araya çağırdı. Sesi önce titredi. "Bir sırrım var," dedi. "Çayırda gizli bir bahçe var ve onu sizinle paylaşmak istiyorum." Tavşanın kulakları dikildi. Ceylan yavrusu zıpladı. Galagonun yuvarlak gözleri kocaman açıldı. "Göster bize!" diye bağırdılar. Zara gülümsedi ve içindeki kıvılcım sıcak bir ışığa dönüştü.

Onları uzun otların arasından geçirdi ve devekuşu baştan sona yanında yürüdü. Otlar açıldığında hayvanlar parlak çiçekleri ve dans eden kelebekleri görünce soluğunu tuttu. "Gerçekten varmış!" diye sevindi tavşan, kırmızı yaprağı sallanarak. Gülerek bahçede koştular ve kimse Zara'ya gülmedi. Yalnızca tekrar tekrar teşekkür ettiler.

Zara güneş ışığında durdu ve günlerdir olmadığı kadar hafif hissetti. Ağır taş omuzlarından gitmişti. "Size söylemeye çok korkmuştum," dedi. "Ama söylediğim için mutluyum." Devekuşunun kehribar gözleri parladı. "Cesaretini buldun," dedi. "Ve onu tam da korktuğun yerde buldun." Çiçeklerin arasında birbirlerine gülümsediler.

O günden sonra gizli bahçe artık gizli değildi. Hayvanlar her sabah ziyarete geldi ve bahçe onların kahkahalarıyla daha da aydınlandı. Zara gök mavisi atkısını gururla taktı ve herkesi uzun otların kapısında karşıladı. "Hoş geldiniz," derdi, "gizli yerimize." Devekuşu da bilgece başını salları, çiçek tılsımı güneşte ışıldardı.

Zara o yaz harika bir şey öğrendi. Yalnız başına saklanan bir sır ağır gelebilir, ama arkadaşlarla paylaşılan bir sır sevince dönüşür. Hâlâ utangaç günleri oluyordu ve büyük kahverengi gözleri yüksek seslerde hâlâ kırışıyordu. Ama korktuğunda devekuşunun sözlerini hatırlıyordu. Dostluk onu cesur yapmıştı ve cesur kalpler en güzel bahçeleri büyütür.